

Sepatoe Roesak ,

Het blad van 2-6 RI april 2008
Website [http:// www.sepatoeroesak.nl](http://www.sepatoeroesak.nl)

Ook deze keer weer een Sepatoe Roesak voor en mede door u samengesteld.
U kunt ten alle tijden nieuwe verhalen, wetenswaardigheden en dergelijke insturen naar het secretariaat.
Veel leesplezier. !!!!

Marianne Lankhuizen .

Inhoud:

Berichten van het bestuur :	
Betaling consumpties /	Blz 1
Betaling reünie / Donaties	Blz 1-2
Loterij , e-mailgroepadressen	Blz 3
Koninklijk onderscheiden	Blz 4-5
Bericht / bedankje	Blz 5
Antoni waardering uitgereikt	Blz 6-7
Kolonel Antoni waardering	Blz 7-8
Vakantie in bandoeng	Blz 8-9
Laatste deel van Het verhaal van mijn vader	Blz 10-20
Medewerking verzocht	Blz 20
Herinnering aan Market Garden	Blz 20-21
Een verhaal uit de Duitse bezetting	Blz 22-23
Dankzij de reünie	Blz 23-26
C.Scholten Vledder / historische verzameling	Blz 27
Jubilea	Blz 27
In memoriam	Blz 28
Uitnodiging reünie	Blz 29
Bus route	Blz 30
Inschrijfformulier	Blz 31

De bijdragen van de Bank Giroloterij en de Lotto maken het werk van het Nationaal Fonds voor Vrijheid en Veteranenzorg mogelijk”

Adressen van de leden reüniecommissie

Mevr. Marianne Lankhuizen. Secretaris,
Tijmweg 85, 3193 GH Hoogvliet.
Telefoon :010-4386745 of 06-25278220 E-mail m.lankhuizen@chello.nl
Adreswijzigingen, jubilea, overleden en telefonisch contact
Website www.sepatoeroesak.nl

Dhr. Wim Veldman, 1^e penningmeester,
M.de Ruyterstraat 22, 5481 GH Schijndel
telefoon: 073-5477087 E-mail: wjj.veldman@hccnet.nl

Mevr. Ine Luykx-van Gils, 2^e penningmeester
Oude Antwerpsepostbaan 36, 4741 TK Hoeven
telefoon 0165-502134 E-mail: adenine@home.nl

De heer J. Verdonschot, Julianastraat 13, 5671 JA Nuenen
Tel: 040- 2832138 E-mail: j.verdonschot@onsnet.nu

Dhr G van Gils, Leistraat 11, 4818 NA Breda
Telefoon 076-5874252 E-mail: gerritvangils@hetnet.nl

Voor betalingen en donaties

Rabobank rekeningnr. 108965732 t.n.v. Oudstrijders 2-6-RI
Wim Veldman, M.de Ruijterstraat 22, 5481 GH Schijndel

De bijdragen van de Bank Giroloterij en de Lotto maken het werk van het Nationaal Fonds voor Vrijheid en Veteranenzorg mogelijk”

Bij deze wil ik iedereen bedanken die voor de afgelopen feestdagen kaarten heeft gestuurd om het bestuur dan wel mij persoonlijk allerlei mooie, lieve en fijne wensen voor de feestdagen en het nieuwe jaar heeft doen toekomen.

De winter, nou ja winter, komt zo zoetjes ten einde. De natuur maakt zich al reeds enige tijd gereed voor de lente. Het groen loopt al massaal uit, bloesems staan al op springen, vogels sjouwen af en aan met nestmateriaal, kortom het ergste leed van de winter lijkt alweer geleden. Voorzichtig aan kijken we al weer uit naar hopelijk een fijn voorjaar maar ook een mooie zomer. Maken weer plannen voor vakantie en andere activiteiten die we zo graag met mooi weer willen doen.

Ik wens u allen dan ook een mooi voorjaar en een fijne zomer toe en hoop natuurlijk u allen te mogen begroeten op onze reünie op 8 mei a.s. .

_____ Marianne Lankhuizen

In ons vorige boekje deelde ik u mede dat het niet langer mogelijk is om tijdens de reünie in de kazerne met contant geld de consumpties te betalen. De betalingen moeten nu per chipknip betaald worden. Hier volgt nogmaals dit bericht.

Betaling consumpties tijdens reünie in Breda kazerne is gewijzigd

Via het veteraneninstituut is ons bekend gemaakt dat het vanaf 1 november 2007 niet meer mogelijk is met contant geld te betalen in de bedrijfsrestaurants van Defensie. Om te voorkomen dat u hierdoor tijdens de volgende reünie voor verrassingen te komt te staan, laten we deze wijziging u dus al tijdig weten.

Defensie raadt u aan om tijdens de reünie de kleine bedragen elektronisch te betalen d.m.v. de chipknip op uw bankpas.

Helaas kan dit niet met de bankpas van Postbank. Zij hebben een aparte Chipknip die kan worden besteld via 0900-0093.

Laat deze verandering geen obstakel zijn om niet de reünie te bezoeken .

Voor hen die geen chipknip hebben of niet willen gebruiken, kunt u muntjes in zaal kopen die u, naast de twee door het

bestuur aangeboden consumptiemuntjes, kunt gebruiken als “betaling” van uw overige consumpties. Niet gebruikte muntjes kunnen bij vertrek weer ingewisseld worden.

_____ Het bestuur

Betaling reünie per bank of giro uiterlijk voor 24 april te voldoen

Wim Veldman, onze penningmeester, verzoekt u i.v.m. de verwerking van de bank- en girobetalingen deze uiterlijk te voldoen **voor 24 april 2008**. Zo kan hij bij de inschrijftafel zo snel mogelijk uw betaling controleren en u voorzien van de consumptiebonnen.

Indien u later dan 24 april besluit om deel te nemen aan de reünie verzoekt de penningmeester u de betaling ter plaatse te voldoen.

Houd u dan wel rekening ermee dat u zich na 24 april niet meer kunt opgeven voor de bus, aangezien 14 dagen voor de reünie de bus besproken moet worden.

U begrijpt dat bij een aantal deelnemers van 4 personen geen bus van 24 personen wordt gehuurd, maar een klein busje. Vandaar het verzoek om tijdig door te geven indien u gebruik wil maken van de bus.

_____ Marianne Lankhuizen

Donaties na ons laatste boekje die zijn overgemaakt op de rekening van de oud-strijders 2-6RI :

C.Scholten	€ 10,-
T.Doelen	€ 25,-
L. Boonen	€ 50,-
Fam. J. Wijers Venhuizen	€ 50,-
J.A. Lous	€ 50,-

_____ Wim Veldman

Loterij !!!!!

Ook tijdens deze reünie willen wij weer loterij houden. Gezien het grote enthousiasme de afgelopen keren, hopen wij dit keer op uw medewerking te mogen rekenen. Wij vragen u dan ook dit keer weer kleine prijsjes mee te willen brengen voor de verloting. En u weet: de opbrengst van de loterij komt weer ten goede van kas van 2-6RI, waaruit ondermeer ook de kosten van ons boekje Sepatoe Roesak en de veelbezochte website bekostigt worden. Aangezien het ledenaantal van 2-6RI drastisch is vermindert kan de kas zeer zeker een extraatje gebruiken.

Het bestuur

De leden van de e-mailgroep van 2-6 RI

De bedoeling van de mailgroep is om contact met elkaar te hebben via de pc en gegevens uit te wisselen. Inmiddels zijn er al verschillende mailtjes over en weer gegaan. Iedereen die heeft gereageerd op zoekacties e.d. van harte bedankt.

<u>Sjar Buys:</u>	<u>e-mail: j.letjens@home.nl</u>
<u>G.(Gerrit) van Gils</u>	<u>e-mail: gerritvangils@hetnet.nl</u>
<u>Ad van Hooijdonk</u>	<u>e-mail : info@a-van-hooijdonk.speedling.nl</u>
<u>Huib Kers :</u>	<u>e-mail: huibertkers@telenet.be</u>
<u>Marianne Lankhuizen.</u>	<u>e-mail: m.lankhuizen@chello.nl</u>
<u>F(Frans) van Mulken:</u>	<u>e-mail: mulken@home.nl</u>
<u>J. Princen.</u>	<u>e-mail: j.princen1@chello.nl</u>
<u>A. Guus Schouten:</u>	<u>e -mail : a.mschouten26@planet.nl</u>
<u>H.Uijl</u>	<u>e -mail : h.uijl1@kpnplanet.nl</u>
<u>J.(Jan) Verdonschot</u>	<u>e-mail: j.verdonschot@onsnet.nu</u>
<u>W (Wim) .J.J. Veldman,</u>	<u>e-mail: wjj.veldman@hccnet.nl</u>
<u>Men van de Wetering</u>	<u>e-mail: avdwet@onsneteindhoven.nl</u>

Wie zich ook wil aanmelden voor de emailgroep, stuurt een mailtje naar Marianne Lankhuizen m.lankhuizen@chello.nl

Koninklijk onderscheiden!!

Manusje van alles krijgt lintje voor inzet

Heeze – Van activiteiten voor de veteranenclub van Oud Indiërijders tot het fotograferen van communicantjes. Martin van Bussel kan met recht een manusje van alles genoemd worden . Voor zijn inzet voor tal van organisaties kreeg hij op 19 februari aan de Konijnenberglaan uit handen van de burgemeester Paul Verhoeven van Heeze een koninklijke onderscheiding. Van Bussel verzorgde verschillende grote en kleine klussen voor de bibliotheek, aan de kerk en de kapel en voor de peuterspeelzaal. Ook timmerde hij het nieuwe tennispaviljoen van Sterksel in elkaar. Zijn bouwtechnische kennis zette hij ook in voor T.T. Toverland. Dit was een initiatief van de jeugdbeweging om zelf een kermis te bouwen. Van Bussel was hoofd van de technische commissie, initiatiefnemer en uitvoerder voor bijvoorbeeld het bouwen van racebanen, een draaimolen en een rad van fortuin.

Namens het bestuur van 2-6RI feliciteren wij sobat Lofty van Bussel met deze koninklijke onderscheiding.

Bij deze feestelijke uitreiking waren sobat Mathijssen, v.d. Wetering, Verdonschot, Smulders en Frans Lijten aanwezig.

Bedankt mannen!!!

marianne lankhuizen

Heeze, 20-02-'08

Beste vrienden etc.

Hoe gaat het ermee??? Met oprechte interesse stel ik deze vraag. Een vraag die mij de laatste tijd ook regelmatig gesteld wordt. En om maar meteen met de deur in huis te vallen, eigenlijk gaat het niet zo goed met mij. Sinds begin december ben ik ziek. Het begon met een flinke verkoudheid, daarna een longontsteking waarvoor ik naar het ziekenhuis moest. Na diverse onderzoeken werd er uiteindelijk longkanker geconstateerd. Daarvoor heb ik vrijdag j.l. mijn tweede chemo-kuur gehad. Er volgen dan nog drie kuren, met als doel het hoesten en mijn vermoeidheidsklachten enigszins te verminderen. Jullie begrijpen dat ik door mijn ziekte niet zo veel puf heb, om allerlei zaken te ondernemen. Dus alles staat op een laag pitje. Na de chemokuren hoop ik mijn activiteiten weer op te kunnen pakken. Mocht je contact op willen nemen dan kun je me natuurlijk ook mailen; mjvanbussel@hetnet.nl. Inmiddels heeft Lofty nu een derde chemokuur achter de rug.

Veel groeten van,

Tiny van Bussel, Kruis 15, 5591 LA Heeze.

Bedankje

Bij deze wil ik iedereen, zonder namen te noemen om zo niemand te vergeten, die iedere keer sobats bezoeken, op uitnodiging naar plechtigheden van de Limburgse jagers, begrafenissen of dan wel crematies gaan heel hartelijk bedanken voor hun inzet en tijd.

Het wordt ten eerste gewaardeerd door de sobats, families en maar natuurlijk ook het bestuur.

marianne lankhuizen

Kolonel Antoni waardering ontvangen.

Het was voor mij een enorme verrassing maar ook een heel grote eer om op 13 december 2007 uit handen van de toenmalige Regiment Commandant ltn. Kol. R. Querido deze waardering te mogen ontvangen.

Niets vermoedend van dit alles ging ik samen met mijn broer naar de kazerne in Oirschot om daar als vertegenwoordigster namens 2-6RI aanwezig te zijn bij de regimentsoverdracht. Na de goedverzorgde ontvangst in de zaal werden wij later verzocht om naar de appelplaats te gaan om daar plaats te nemen op de gereserveerde plaatsen waar ik onder de hoede werd genomen van kapt. b.d. L.v.d. Braken.

Na de inleiding betreffende de ceremoniële gang begon de overdracht. De overste haalde in zijn toespraak aan de periode dat hij overste is geweest van de Limburgse jagers, de uitzending naar Uruzgan en de verliezen die de Limburgse jagers geleden hebben. De overste sprak zijn trots uit over de kameraadschap en deskundigheid van de mannen en vrouwen van het 42 BLJ.

Alvorens overste Querido overging tot de overdracht werd ik ineens verzocht naar te voren te komen. Dat was wel even goed schrikken zeg. Met knikkende knieën ben ik in doodse stilte de appelplaats overgestoken terwijl allerlei gedachten door mijn hoofd gingen. "wat hebben ze nu weer achter mijn rug uitgespookt"? Overste Querido stelde mij gerust en verzocht mij naast hem te gaan staan en aandachtig te luisteren. Hierna vertelde hij de aanwezige de reden waarom ik naar voren was geroepen. Het was namelijk om het in ontvangst te nemen van de Antoni waardering. Deze waardering is voor het werk wat ik zoal voor de mannen van 2-6RI doe. Nou daar sta je dan! Totaal overrompelt heb ik, na het steken van de loftrompet waar een ieder van zou blozen of die nou wil of niet, de oorkonde en penning met trots in ontvangst genomen. Waarna ik met dezelfde knikkende knieën onder applaus weer naar mijn plaats terug mocht gaan.

Nog geheel overdondert heb ik de commando-overdracht verder gadegeslagen en kon maar niet begrijpen waarom ik die waardering heb gekregen omdat naar mijn mening er zoveel anderen nog meer voor deze waardering in aanmerking zouden komen. Na afloop van de ceremonie was er gelegenheid tot feliciteren van de regiment commandant en afscheid

te nemen van de tot kolonel benoemde R. Querido. Tijdens deze gelegenheid heb ik namens de sobats van 2-6 RI de Ltn.kol. Klein Schaarsberg succes gewenst in zijn nieuwe functie als overste der Limburgse Jagers en kolonel R.Querido gefeliciteerd met zijn bevordering tot kolonel en succes gewenst in zijn verdere militaire loopbaan.

Bij deze gelegenheid wil ik iedereen bedanken die hebben meegewerkt om mij voor te dragen voor deze waardering met name Jan Verdonschot en Leo v.d. Braken.

De Antoni waardering :

De Antoni waardering is de hoogste vorm van waardering voor niet-officieren.

Deze waardering wordt voorgedragen door mensen uit een groep waartoe degene die wordt voorgedragen behoort en die dan door de Regiment Commandant wordt goed gekeurd.

De Antoni waardering wordt uitgereikt aan mensen die zich ten dienste hebben gesteld voor de Limburgse Jagers.

Kolonel Antoni was de grondlegger van het regiment Limburgse Jagers welke bij koninklijk besluit nummer 26 op 1 juli 1950 werd opgericht. 2, 6 en 11 RI zijn 1 juli 1950 opgeheven er opgenomen bij de Limburgse Jagers.

Op 4 Augustus 1977 werd bepaald dat het Regiment Limburgse Jagers de voortzetting is van het 2e Regiment Infanterie en tevens is belast met de bewaring van de tradities van het 6e Regiment Infanterie.

Marianne lankhuizen

Vakantie in Bandoeng enz. en Batavia

In de krant van 26 juni j.l. las ik over het overlijden van Majoor Bosshardt, 94 jaar, een bijzonder mens!

Feitelijk was ze Luitenant Kolonel, maar ze vond Majoor “hoog genoeg”

Onwillekeurig moest ik denken aan het een nacht verblijf bij het Leger des Heils in 1948 in Batavia (zoals dat toen nog heette.)

Hierover gaat het verhaal , ontleend aan mijn dagboek, hoewel er niet alles in staat, want ten slotte had ik vakantie.!

Nadat mijn verblijf in Nederlands Indië bijna voorbij was mocht ik op zondag 7 maart 1948 onverwacht met verlof naar Bandoeng! De eerst overnachting was in Semarang en verlofcentrum “De Hangmat”. Aan komst op maandag 8 maart per trien in Tegal en daar overnacht.

Dinsdag 9 maart : aankomst per trein in Bandoeng, verlofcentrum “De Rustende Strijder” negen dagen slapen op een echt bed....!

Donderdag 11 maart: bezichtiging van het uitgestrekte vliegveld “Andir”.

Zaterdag 13 maart: naar Lembang en Sterrenwacht.

Zondag 14 maart : omdat ik dacht bij behouden thuiskomst zal ik dit prachtige land nooit meer zien, daarom wil er nu zoveel mogelijk van zien. Dus lifte ik zomaar plotseling naar Batavia . Een afstand van ruim 200 km. Een schitterende route via Tjandjoer, over de “Puntjak”, Buitenzorg enz.

Ik lifte met Chinezen mee, die goederen vervoerden naar Batavia en die waren blij met een gewapende militair, als soort “escorte”, hoewel dat niet mijn bedoeling was. Tegen de avond zocht ik naar een kazerne of verblijfplaats van Nederlandse militairen om te overnachten maar ik zag niet zo gauw iets en toen dacht ik aan mijn lekker bed in Bandoeng (waar ben ik aan begonnen) tot ik een vestiging van het Leger des Heils zag. Wie weet “laat ik het maar proberen voor een nachtje”, En dat was geen probleem heerlijk geslapen en na een lekker ontbijt afscheid genomen. De volgende dag vond ik wel een kazerne en kon daar twee nachten blijven. Wel moest ik 's morgens als sergeant de z.g. orders mee ondertekenen. Op dinsdag 17 maart terug gelift naar Bandoeng. Donderdag 18 maart terug naar Semarang, na overnachting in Tegal.

Vrijdag 19 maart overnacht in Salatiga en op zaterdag 20 maart teruggekeerd in Kopeng.

Wat we vroeger in onze diensttijd nooit hadden kunnen vermoeden dat het vliegverkeer zo'n vlucht zou nemen waardoor je heel snel overal kon komen. In 1978 hebben mijn vrouw en ik onze reis naar Australië (waar twee zussen van mij wonen) in Jakarta onderbroken en werden we van het vliegveld door de familie Tjoa-Ping Siong uit Semarang afgehaald, Deze familie heeft ons veel moois in de omgeving van Jakarta , zoals de orchideeëntuinen in Bogor (vroeger Buitenzorg) laten zien. Helaas zagen we ook de minder mooie dingen, als ik denk aan de vuilnisbelten waar vele mensen , ook kinderen, nog probeerden iets bruikbaar of zelfs misschien iets eetbaars, te vinden, Jakarta was in 1978 toen al bijna 10x zo groot als in 1948.! In verband met mijn examen Praktijk diploma Boekhouden in Semarang had ik de heer Tjoa leren kennen die mij in de resterende tijd in Nederlands Indië lekker heeft verwend. We hebben tot zijn overlijden en later met zijn vrouw altijd nog gecorrespondeerd.

Jan Wijers , Breda.

Deel 5 en tevens laatste deel van: “ het verhaal van mijn vader “ zoals het op de website te lezen is .

Dus we zaten we weer in een nieuw gebied, andere omgeving en omstandigheden. Om te beginnen was het klimaat iets gunstiger. Op de dag minder benauwd, maar 's nachts wel weer kouder. Dan had je echt wel een deken nodig. Dat was best wel raar, ineens weer een deken. Het water wat wij daar gebruikten, werd niet meer geleverd door de waterwagen, maar kwam vanuit een heuvelgebied via een bamboepijpleiding. In die heuvels was het water zo koud, dat we pas 's middags konden *mandiën*. Want dan was het water weer een beetje op temperatuur gekomen. Ook de omgeving zag er veel anders uit. Veel meer groen, bloemen en sawa's. Veel vriendelijker. Semarang was veel droger en warmer.

In Salatiga kregen we gelukkig ook de carriers weer. En konden de carriers een gebied niet bereiken, dan maakten wij gebruik van de KNIL paardjes. Dat waren kleine paarden die gebruikt werden als lastdieren. Wij kregen ze om de mortieren en de munitie te dragen. Er was daarvoor een hele sectie inclusief een hoefsmid. Ik weet nog dat we op een buitenpost op Salatiga zaten met Lies Hansse. Lies kwam uit Geertruidenberg en was van Deense afkomst. Ja of die volbloed Deens was of alleen een van zijn ouders, maar hij was van Deense afkomst. O, dat was zo'n halfzachte. Dat was een “Jan ongeluk”, die had ook altijd alles. Die zat altijd in het hoekje waren de slagen vielen. Altijd en overal waar wat aan de hand was, dan was Lies erbij betrokken. Ja,ja, die Lies had altijd wel wat. Er zat geen cent kwaad in die gozer, nee hoor. Hij werd ook altijd een beetje in de maling genomen Er kon ook niemand kwaad op hem worden en hij was nooit kwaad op een ander. Daar kon je nou echt alles mee doen. Ik heb hem nog nooit boos gezien.

We hadden een motorordonnans bij ons. Theres van Turnhout uit Made. Een lange slungel was dat. Zijn ouders had thuis een kroeg. Theres reed tussen de buitenposten heen en weer, naar Salatiga of Semarang als er berichten moesten worden overgebracht. We hadden niet altijd telefoon. Dan bracht de motorordonnans de berichten rond. Theres was ook de ordonnans van luitenant Feyen.(die had mijnbouw gestudeerd) onze commandant 2-6RIondersteuning mortieren,

Die motor was een Harley met een zo'n zweefzadel achterop. Daar kon je met z'n drieën opzitten. Dan zat de ordonnans helemaal voorop de tank, zo

ver als dat die kon, echt makkelijk sturen was het niet. Hij hing dan zowat over het stuur, dan zat de tweede man strak achter hem en achterop de derde man. Dan reden we zo met z'n drieën op een motor. Dat hadden we afgekeken van de Canadezen, die reden ook zo op hun motoren. Nou lachen hoor. Er zijn zo wat stunts uitgehaald. Die motor die nam hij overal mee door de "Boesboes". We hebben dat ding wel eens met een mannetje of vier voor hem meegesleept, want die motor liet hij echt nergens achter. Wachten tot later de motor opgepikt zou worden, deed hij niet. Dat ding moest gewoon mee hoor. Over bomen heen slepen en al wat niet meer, dat maakte hem niets uit, maar die motor bleef in geen geval ergens achter. Er was ook niks te gek voor die gozer.

Weet je, ik kon toen nog zo'n echte vent, dat was onze tolk. Een Ambonees was dat. Daar kon ik goed mee opschieten. Fred Moerland, een fijne gozer was dat. (2-6RI 4^e compagnie) Later, toen wij allang weer thuis waren, is hij jammer genoeg gesneuveld. Ik ben nog wel eens 's nachts met hem op stap geweest met een jeep. Ook ben ik nog eens een keer bij hem thuis geweest. We moesten die dag naar de stad vanuit Salatiga en toen hebben bij hem thuis een uurtje een kopje koffie wezen drinken. Daarna ben ik de stad ingegaan en hij bleef lekker thuis bij zijn vrouw. Ja, Fred Moerland Fred Moerland die ging trouwens in zijn eentje op verkenning uit. Ja, echt waar. Dan deed hij zo'n oude Sarong aan, ja, en zo'n doek om zijn kop. Hij zat wel in dienst hoor, maar in plaats van zijn uniform trok hij dan die oude Sarong aan, doek om zijn kop en dan ging die 's nachts helemaal alleen op verkenning uit. 't Was dan net of hij een inlander was. Hij kon Maleis, Javaans en alle verschillende talen van de streek, dus hij viel niet op. Hij kon zo links en rechts gemakkelijk rondkijken zonder op te vallen. Ja, die was brutaal hoor. Ging in zijn eentje 's nachts op pad op verkenning. Als we dachten dat ergens van die Peloppers of terroristen zaten, ging hij op onderzoek uit. Er liepen wel meer van die inlanders 's nachts op straat dus hij viel niet op. Oh, hij durfde dat best overdag ook, daar was die brutaal genoeg voor hoor.

Dat was ook de ellende met die T.N.I., dat was een ook zo'n ongeregeld zootje. Die kon je niet herkennen. Dat was ook zo lastig met die gasten hè. Kijk, als je op patrouille ging en je zag een groepje van die gasten, dan wist je niet wat het waren. Waren het nou gewoon inlanders die aan 't werk waren of niet. Want die *peloppers* gooiden gewoon hun geweren ergens tussen allerlei rotzooi en gingen met zo'n *patjol* in de grond staan graven. Dus dan kom jij daar en dan staan ze gewoon te werken. Je kan het

niet zien Je kan dat echt niet zien

Kijk was het nou een vent in een uniform, dan kon je zeggen: dat is er één. Een mof kon je herkennen aan zijn uniform en een mof herkende een Amerikaan of Engelsman ook weer aan zijn uniform. Ja, dat was de ellende met die guerrilla's, je kon ze niet herkennen. Er zijn er zo wat gesneuveld door die gasten. Want ging je weer verder, omdat je dacht dat het gewoon landbouwers of zo waren, maar als je er een paar honderd meter vanaf was, schoten ze je zo in je flikker als ze de kans kregen.

Omdat ze niet te herkennen waren, lieten die gasten je ook zo dichtbij komen, ook die snipers (scherpschutters), zodat ze zeker wisten dat ze je konden raken. Ze flikkerden gewoon hun geweer weg in een berg rotzooi en dan leek het gewoon een burger. Ze zaten je gewoon op te wachten. Bovendien konden ze zich ook goed verschuilen, die bruine gasten. Je zag ze gewoon niet. Dat was best lastig, je kon ze niet zien!

Kijk we hadden Salatiga dan wel in handen, maar we moesten er wel voor zorgen dat de verdere omgeving ook veilig bleef. Dus er werd weer veel patrouille gelopen. Het was wel wat rustiger geworden, maar toch bleef het nog steeds rommelen met de T.N.I. (Tantara Nationaal Indonesië) T.N.I. was een normaal georganiseerd Indonesisch leger.. De *peloppers* waren ongeorganiseerde roversbendes. Ze werden ook wel *Rampokkers* genoemd, *rampokken* is stelen. Daar hadden we meer last van dan van de T.N.I. soldaten. We hadden nu dan wel een groot gebied gezuiverd, maar toch bleef de strijd doorgaan, want zomaar land uit handen geven, dat deden die T.N.I. niet. Dus het bleef voortdurend proberen weer land terug te veroveren Buitenpost van Salatiga.

Rond deze tijd moet het ongeveer zijn geweest dat ik gedetacheerd was op een buitenpost van Salatiga bij 4-2-6 RI toen het gebeurde. We moesten op 21 november 1947 naar een kampong in opdracht van de commandant om een gesprek te hebben met een Loerah van een kampong. Waarschijnlijk zou die informatie hebben gehad, maar daar weet ik het fijne niet meer van. Het was midden in de nacht dat we opgeroepen werden. We gingen met vier man in een Jeep op pad. Serg. Lobbezo, Korperaal van Hulsel, die was chauffeur, Fred Moerman ging mee als tolk, en ik. Korperaal van Hulsel achter het stuur, Lobbezoo er naast, Fred en ik achterin. En of het op de heenweg of terugweg gebeurde, weet ik niet

meer , maar op een gegeven ogenblik was het mis. Ineens een grote knal, de jeep vloog om hoog, Fred en ik werden eruit geslingerd. We waren met het linkse voorwiel op een mijn gereden en naar rechts weggeslingerd. Verdwaasd stonden we bij de omgeslagen Jeep. Gelukkig had sergt. Lobbezoo de zaak weer snel onder controle en zei: "Wegwezen hier! Niet op de plek van het ongeluk blijven. Veel te gevaarlijk, stel dat ze terugkomen . Fred kon in het donker zijn geweer niet meer vinden. We hebben van Hulsel weggedragen van de Jeep, die kon niet meer lopen. Achteraf bleek dat hij zijn enkel had gebroken. We hebben ons toen verscholen in een greppel en afgewacht wat er ging gebeuren. Hoe alles verder is gegaan weet ik echt niet meer, er was ineens een drietonner van ons die ons kwam ophalen en die ons terug naar de post bracht. Op de post was iedereen in rep en roer natuurlijk. Hoe het bericht van ons ongeluk bij de post is gekomen weet ik niet of dat ze de explosie hebben gehoord of dat er iemand uit de kampong van de Loerah is wezen waarschuwen, dat weet ik niet.

We werden naar het ziekenhuis in Salatiga gebracht, waar bleek dat van Hulsel inderdaad een gebroken enkel had en ik een geperforeerd trommelvlies had. Daarvoor ben ik verschillende keren poliklinisch behandeld in het hospitaal. Ik ben nog een paar keer op bezoek geweest bij van Hulsel.

We hebben die maanden, dat we in Salatiga zaten, op een buitenpost in Setoegoer gelegen en van daaruit werden de patrouilles gelopen. Setoegoer was gedeeltelijk een tentenpost en gedeeltelijk met vaste onderkomens.. Wij sliepen in de huisjes. Ik weet dat de administrateur een tent had tegenover ons onderkomen het vrijwel het zelfde patroon van Ja, verder bleef het vrijwel het zelfde patroon van dienstdoen. Patrouilleren, patrouilleren en nog eens patrouilleren. Ondertussen werd het ons wel bekend dat onze tijd er bijna opzat en wij vervangen zouden worden door dienstplichtige militairen vanuit Nederland. Die demobilisatiedatum, dus datum van aflossing, is in de loop van een paar maanden verschillende keren doorgeschoven.

Ja dat naar huis gaan was ook nog moeilijk, want je kon kiezen toen je tijd erop zat Je kon in dienst blijven, dan ging je eerst weer terug naar Holland en werd je opgeleid tot instructeur en zou je weer terug naar Indië gaan als beroepsmilitair. Of je kreeg de kans om rechtstreeks van uit Indonesië naar Nieuw Zeeland of Australië te emigreren of je kon naar huis..Ja, de keus is moeilijk, maar je bent jong en weet eigenlijk niet precies wat je wilde en pp een gegeven moment kies je er voor om toch maar weer naar huis te gaan

Eindelijk in Januari 1948 kwamen dan de jongens van 5-5RI (*pijp-pijp*)die ons zouden gaan aflossen. Nu hadden wij er een andere taak bij. Naast het patrouilleren, moesten wij de nieuwe jongens voorbereiden op hun taak. Dus onze ervaringen doorgeven aan de groentjes. Onder begeleiding mee op patrouille, de omgeving leren kennen e.d. Dat was wel een welkome afleiding en toch ook wel het begin van het einde van onze diensttijd.

Uiteindelijk kwam dan de definitieve datum. April!!! April gingen we weer naar huis.

Ja, dat was toch fijn om te horen, eindelijk naar huis, maar aan de andere kant ook weer een vreemd idee om alles hier achter te laten waar je al zo'n tijd bent geweest. Toch een heel bijzonder en ingrijpend deel van je leven wat je achter moet laten.

Naast het patrouilleren begonnen voor ons ook de voorbereidingen van het vertrek. Er waren jongens die speciale kisten lieten maken bij een timmerman, om hun souvenirs en spullen te pakken. Die kisten waren aan een vaste maat gebonden. Ik heb zo'n kist niet gehad.

Wij werden ±12 april '48 definitief afgelost door de dienstplichtige soldaten van 5-5RI. (Die hebben na ons vertrek aan de tweede politionele actie meegedaan naar Solo en Djokja.)en zijn we vanuit Setoegoer teruggegaan naar Salatiga. Op 15 april 1948 zijn we vanuit Salatiga met auto's weer terug naar Semarang gebracht

Het was zo dat mijn plunjezakken(1 met kleding en 1 met souvenirs) gepakt stonden.

Het noodlot wilde echter dat ik de nacht voor mijn vertrek een acute blindedarmontsteking kreeg en in plaats van de andere dag te gaan varen in het ziekenhuis belandde en met grote spoed geopereerd moest worden.

De avond voor het vertrek, 21 april, ben ik nog voor de laatste keer wezen stappen in Semarang. 's Nachts kreeg ik ontzettende pijn. Ik stond zowat op mijn kop in mijn bed. Wat een toestand: dokters erbij, broeders erbij, draagbaar, ambulance en wegwezen. Op 22 april om zes uur 's ochtends lag ik al in het ziekenhuis. Ik was helemaal van de kaart van de pijn, maar kijk, ik wist dat er iets niet goed was en ik wist ook dat als ik geopereerd zou worden, ik niet mee kon naar huis. Ik ben toen al vloekend onder narcose gebracht en ben weer vloekend bijgekomen. Ik ben doorgestaan met vloeken zeker toen bleek dat niet alleen het schip was verdwenen, maar ook de zak met souvenirs die ik in die drie jaar verzameld had. Alleen mijn plunjebaal hadden ze netjes achter gelaten. Ik kan er nu nog nijdig om worden, al die mooie wajangpoppen.....

De zusters vertelden mij later dat ze heel wat nieuwe vloeken geleerd hadden.

De jongens die vertrokken zijn nog aan mijn bed geweest om gedag te zeggen, half en half weet ik dat nog, maar ik was nog in een roes van de narcose. Maar ze zijn nog aan mijn bed geweest. De jongens van 2-6RI zijn met de "Johan van Oldenbarneveld" op 22 april '48 vanuit Batavia vertrokken en kwamen 19 mei '48 in Amsterdam aan. Als die blindedarm iets later was gaan opspelen was ik gewoon aan boord geopereerd, want dat kon, maar helaas was het niet zo. Ja, want dan wordt de boot stilgelegd, zodat die niet meer stampet en slingert. Dat deden ze alleen in een noodgeval als er geopereerd moest worden.

Van die tijd in het ziekenhuis weet ik niet veel meer, geen namen van de dokters of zusters. Ik lag gelijk met Theo Hendriks van 2-6RI ondersteuningscompagnie uit Limburg in het St. Elisabethziekenhuis. Theo had kort daarvoor zijn beide handen verloren bij opruimen van een landmijn. Ik weet nog wel een naam van een soldaat die bij mij op de kamer lag, die heette Houtepen. Waar die vandaan kwam weet ik niet meer. Toen hij weer beter was, moest hij weer terug naar zijn onderdeel, want zijn tijd zat er nog niet op..

Toen ik weer een beetje opgeknapt was van de operatie, ging ik naar het "Tijgernest" in Tjandi, daar ben je gewoon lopend patiënt en kom je weer een beetje bij. Een beetje op de waranda zitten en zo.

Toen ik weer helemaal opgeknapt was, werd ik per trein doorgetransporteerd naar Batavia. In Batavia kwam ik in het militaire verzamelkamp Tjililitan 2 en werd ingedeeld bij 2-4RI die ook hun tijd er op hadden zitten en wachtten op vervoer naar Nederland. Hier heb ik de laatste tijd gezeten voor ik weer naar huis ging. Ik hoefde niet meer mee te doen aan het patrouilleren. Mijn tijd was om, mijn dienst zat er op. Je had alle tijd voor jezelf. Er was een jongen van 6 RI daar trok ik veel mee op. Leunis of Pleunis, dat weet ik niet meer, maar hij kwam ergens uit Limburg. Hij had iets aan zijn voet en moest achterblijven. We hebben samen heel wat uitstapjes gemaakt. Eens een dagje naar een vriend van hem geweest, die wel honderd kilometer verder op gelegerd was. We reden dan met die of geen mee. Een stuk met een jeep, dan weer over op een andere jeep. Ja, dat was leuk.

Ondertussen in Holland stond wel de boel op stelten, toen het bericht kwam, dat ik nog niet naar huis zou komen, maar nog langer in Indië moest blijven. Daardoor liepen de trouwplannen van mijn zus Cor met Cees, maar ook die van mijn zus Jo met Toon ook helemaal in de war. Zij hadden hun trouwdatum zo vast gezet, dat ik erbij zou kunnen zijn, maar helaas. Wat een blindedarmontsteking al niet kan veroorzaken.. Loop je zo de trouwerijen van je twee zussen mis

Toen er eindelijk, drie maanden later na het vertrek van 2-6RI een schip vanuit Batavia, de Indra Poera, weer Nederland vertrok, kon ik dan eindelijk met een lading afzwaaiers, 2-4RI de Kennermers uit Noord Holland, naar huis.

We hadden het goed aan boord en hoefden niets te doen. Gelukkig was het weer tijdens de reis veel beter dan de heenreis. Bij het Suezkanaal verwisselden we onze tropenuniformen in het Europese uniform. Halverwege de reis begon de kok steeds meer over te gaan op Hollands eten en de laatste veertien dagen aten we weer gewoon Hollandse pot.

Ja en dan komt de Hollandse kust weer in zicht en komen er wel emoties los hoor. We kwamen 28 juli '48 vroeg aan in de haven van Rotterdam. Aan de wal stond een muziekkorps te spelen. Je stond met zijn allen per onderdeel opgesteld in het ruim van het schip om er af te gaan. We gingen per compagnie van boord af. Spullen bij elkaar houden. Er werd nog door een of andere hooggeplaatste Piet nog een woord van welkom gesproken en dat was het dan. Onder elkaar werd gezegd: "nou, jongens tot ziens" en gingen we uiteen. Vanuit Rotterdam werden we met bussen naar onze woonplaats gebracht, in iedere straat waar weer een jongen thuis gebracht werd, hingen in de hele straat de vlaggen uit en het huis was versierd. Bij mij thuis hing de vlag uit en een bord met welkom thuis. Ik kwam precies een dag voor mijn verjaardag, dus 28 juli 1948, in de middag weer thuis in de Klundert. Thuis hadden ze vooraf bericht gekregen wanneer de boot in Rotterdam aan zou komen. Iedereen stond mij buiten op te wachten. Als welkom thuis cadeau kreeg van de hele familie een nieuwe fiets. Mijn allereerste nieuwe fiets. Ik had altijd de pech gehad dat mijn oudere broers goed fietsen konden repareren zodat ik op van die ouwe barrels reed. Het was allemaal best raar. Je had vier weken op zo'n boot gezeten en dan al die drukte. Het was gewoon raar om dan weer ineens thuis te zijn.

De eerste paar dagen leef je eigenlijk een beetje in een roes, maar dan ga je beseffen dat je niet meer in Indië zit en niet meer hoeft te vechten. Het eten wen je weer snel aan maar toch blijf je een Indische maaltijd ook missen. Ik ging dan wel eens met mijn broer Piet naar Rotterdam of Breda en dan gingen we Indisch eten. De afhaalchinees was er toen nog niet. Die zijn pas later in de jaren 50 en 60 gekomen.

Thuisgekomen kregen we twee maanden afscheidsverlof f 300,-betaald om zo weer aan het burgerleven te wennen en twee maanden vrij reizen. Die driehonderd gulden was een extra bonus, dat geld waren we tijdens onze dienst te kort gekomen en dat werd toen uitbetaald. Tot aan september was ik gewoon in dienst, maar met verlof. Ik zwaaide in september '48 officieel in Doorn af uit militaire dienst en ging met groot verlof.. Bij het afzwaaien kregen we allemaal een draaginsigne en distributiebonnen, want nog was alles in Nederland niet zo te verkrijgen. Vooral de textiel was nog op de bon. Ik heb van die bonnen nog een nieuwe jas gekocht.

Mijn registratienummer in Indië was eerst 250729001. Toen ik eenmaal in Indië zat, kregen ze thuis een oproep voor militaire dienstplicht voor mij. Er bleek een fout te zijn gemaakt bij de burgerlijke stand. Mijn geboortedatum is verkeerd opgenomen. Dat komt omdat mijn vader mij na de dag mijn geboorte, 29 juli 1925, mij is wezen aangeven. Ik zal dus wel op een zondag geboren zijn en mijn vader mij dus maandag is wezen aangeven. Daar is het fout gegaan. Ik ben dus ingeschreven op 30 juli 1925 en ook mijn geboortedatum is 30 juli 1925 geworden. Toen de oproep van militaire dienst binnenkwam is die fout pas aan het licht gekomen. Ik heb altijd 29 juli 1925 als geboortedatum opgegeven. Maar volgens de burgerlijke stand ben ik dus op 30 juli 1925 geboren en kreeg ik toen dus ook een ander registratienummer, n.l. 250730 199. Alleen voor de familiekring ben ik 29 juli 1925 geboren, maar alle officiële instanties en dergelijke waar een geboortedatum moet worden doorgegeven is dit dus 30 juli 1925.

Eenmaal thuis, volgde je toestand in Indië eigenlijk niet eens meer zo. Alle bekenden waren weer thuis en al weer aan het werk. Dus het contact viel al snel weg. Je las dan nog wel eens wat in krantjes van oud-strijders en onder je vrienden en bekenden had je het dan nog wel eens over die tijd, maar verder helemaal niets meer. Ik was niet zo'n vrager en verteller over die tijd, mede omdat er zoveel negatieve berichten en uitlatingen over ons werden gedaan door de pers en in de politiek.

Dus over de periode dat ik in Indië was en de dingen die ik daar heb meegemaakt, wilde ik liever niet verder over uitwijden, zoals met mij heel veel Indië-gangers dat niet wilden. Zoveel narigheid en zoveel verdriet over talrijke kameraden en medestrijders die daar gesneuveld zijn. De Duitsers waren erg, maar de Jappen en rebellen.....! Het onbegrip van hen die Indië niet hebben meegemaakt en niet wisten wat wij daar mee hebben gemaakt, hebben er voor gezorgd dat je liever je mond erover hield.

Uiteindelijk na zoveel jaar ben ik toch mijn verhaal gaan vertellen. Dit kwam door het opschrijven van mijn vrouw haar oorlogsherinneringen en zo gaande weg kwamen we dus ook aan het gedeelte over mijn ervaringen in de oorlog in Klundert. Daaraan vast zat natuurlijk het verhaal van de orde dienst.

Na het toch willen beantwoorden van alle vragen van Marianne van hoe of wat het daar ging in Indië, ben ik uiteindelijk toch toe overgegaan om mijn ervaringen uit Indië in grote lijnen te vertellen, om zo toch een belangrijk deel van mijn leven geen blanco pagina te laten blijven voor mijn kinderen..Ik heb al meer verteld dan ik ooit van plan was om te doen.

In '94 ben ik samen met mijn vrouw, schoonzoon Jaap en dochter Carla naar Roermond geweest bij het Nationaal Indiëmonument 1945-1962. Dat maakte weer een heel hoop emoties los en kon ik nog steeds niet mijn tranen inhouden bij het zien van al die bekende, maar ook onbekende namen van gesneuvelde kameraden. Ik denk dat jullie het een klein beetje begrijpen wat er allemaal door mij heen is gegaan.

In aug. 2002 ben ik weer naar Roermond geweest en heb samen met Marianne daar bloemen gelegd op de plaquette van de gesneuvelde sobats van 2-6RI.

Mijn registratienummer in Indië was eerst 250729001. Toen ik eenmaal in Indië zat, kregen ze thuis een oproep voor militaire dienstplicht voor mij. Er bleek een fout te zijn gemaakt bij de burgerlijke stand. Mijn geboortedatum is verkeerd opgenomen. Dat komt omdat mijn vader mij na de dag mijn geboorte, 29 juli 1925, mij is wezen aangeven. Ik zal dus op een zondag geboren zijn en mijn vader mij dus maandag is aangeven. Daar is het dus fout gegaan. Ik ben dus ingeschreven op 30 juli 1925 en ook mijn geboortedatum is 30 juli 1925 geworden. Toen de oproep van militaire dienst binnenkwam is die fout pas aan het licht gekomen. Ik heb altijd 29 juli 1925 als geboortedatum opgegeven. Maar volgens de

burgerlijke stand ben ik dus op 30 juli 1925 geboren en kreeg ik toen dus ook een ander registratienummer, nl 250730 199. Alleen voor de familiekring ben ik 29 juli 1925 geboren, maar alle officiële instanties en dergelijke waar een geboortedatum moet worden doorgegeven is dit dus 30 juli 1925.

Eenmaal thuis, volgde je toestand in Indië eigenlijk niet eens meer zo. Alle bekenden waren weer thuis en al weer aan het werk. Dus het contact viel al snel weg. Je las dan nog wel eens wat in krantjes van oud-strijders en onder je vrienden en bekenden had je het dan nog wel eens over die tijd, maar verder helemaal niets meer. Ik was niet zo'n vrager en verteller over die tijd, mede omdat er zoveel negatieve berichten en uitlatingen over ons werden gedaan door de pers en in de politiek.

Dus over de periode dat ik in Indië was en de dingen die ik daar heb meegemaakt, wilde ik liever niet verder over uitwijden, zoals met mij heel veel Indiëgangers dat niet wilden. Zoveel narigheid en zoveel verdriet over talrijke kameraden en medestrijders die daar gesneuveld zijn. De Duitsers waren erg, maar de Jappen en rebellen.....! Het onbegrip van hen die Indië niet hebben meegemaakt en niet wisten wat wij daar mee hebben gemaakt, hebben er voor gezorgd dat je liever je mond erover hield.

Uiteindelijk na zoveel jaar ben ik toch mijn verhaal gaan vertellen. Dit kwam door het opschrijven van mijn vrouw haar oorlogsherinneringen en zo gaande weg kwamen we dus ook aan het gedeelte over mijn ervaringen in de oorlog in Klundert. Daaraan vast zat natuurlijk het verhaal van de orde dienst.

Na het toch willen beantwoorden van alle vragen van Marianne van hoe of wat het daar ging in Indië, ben ik uiteindelijk toch toe overgegaan om mijn ervaringen uit Indië in grote lijnen te vertellen, om zo toch een belangrijk deel van mijn leven geen blanco pagina te laten blijven voor mijn kinderen..Ik heb al meer verteld dan ik ooit van plan was om te doen. In '94 ben ik samen met mijn vrouw, schoonzoon Jaap en dochter Carla naar Roermond geweest bij het Nationaal Indiëmonument 1945-1962

Dat maakte weer een heel hoop emoties los en kon ik nog steeds niet mijn tranen inhouden bij het zien van al die bekende, maar ook onbekende namen van gesneuvelde kameraden. In aug. 2002 ben ik weer naar

Roermond geweest, nu samen met Marianne. We hebben daar bloemen gelegd op de plaquette van de gesneuvelde sobats van 2-6RI.

Op 7 September 2002 ben ik voor het eerst naar de nationale herdenking in Roermond geweest Een dag die ik nooit had willen missen .

Na al die jaren voelde ik me eindelijk echt een veteraan!!

Huib lankhuizen 2002

Medewerking verzocht

Aansluitend op dit laatste deel van verhaal van mijn vader heb ik oproep van mevr. Lientje Moerland. De dochter van de tolk Ferd. Moerland. Zij en haar man J. A. de Leeuw op zoek naar mensen die haar vader hebben gekend en haar meer kunnen vertellen over haar vader. Zij weet alleen dat haar vader tijdens de 2e politionele actie is vermist en heeft nadien niets meer vernomen. Wie oh wie wil en kan haar meer vertellen over haar vader. Alles informatie is welkom.
Reacties J.A. de Leeuw en J.C. Moerland, Zonstraat 126, 6463 AE Kerkrade tel: 045-5451726

Herinnering aan Market Garden

Zondag 17 september 1944 was een prachtige zonnige dag .Sedert maart 1943 was ik ondergedoken in Rijkevoort bij de familie Stevens. Bijna dagelijks zagen we zware bommenwerpers in formatie over vliegen op weg naar Duitsland. Maar op die bewuste zondag zagen we laag overkomende toestellen met gliders op sleeptouw. We wisten niet wat we zagen.....

Omdat we op het erf van de boerderij van Stevens de heuvels van Mook en Groesbeek in de verte konden (vogelvlucht zo'n 12 tot 15 km) zagen we de toestellen steeds lager vliegen en zoals we later vernamen dingen de gliders daar landen, zo ook werden de paratroepen daar gedropt. Op maandag 18 september hoorden we dat een Amerikaanse bataljon parachutisten de brug over de Maas bij Grave had veroverd. Korte tijd later gingen ook geruchten dat de geallieerde grondtroepen reeds in Grave waren. We konden het nog niet geloven maar we waren wel in een

feeststemming en gingen zo spoedig mogelijk per fiets naar Grave en daar zagen we ze tanks , carriers, en het voor ons vreemde wagentje, de jeep met de vriendelijke bemanningen. En niet te vergeten de doordringende echte sigarettenrook, dat was wat anders dan Consi... Wat er dan door je heen gaat, een van de mooiste momenten uit mijn leven. Aan de oorlog kwam maar geen einde, steeds op je hoede zijn om niet gepakt te worden en dan plotselingvrij!!

Echter dat dachten de mensen in Mook, Middelaar en Groesbeek ook maar dat pakte helaas anders uit....

Het drama in Mook, na 17 september, is door de heer Ad Smijers zeer uitvoerig verwoord (en overzichtelijk voorzien van vele foto's) in "Rond de Grenssteen" nummer 71. Ook was er een expositie in Herberg het Zwaantje heel indrukwekkend en herkenbaar vooral voor de mensen van onze leeftijd.

Rijkevoort (zo dichtbij !) heeft totaal niet geleden met de bevrijding. Boxmeer aan de Maas war ik kort daarna patrouilledienst deed voor de B.S. werd in de winter 1944/1945 wel regelmatig door Duitse artillerie beschoten. In die bewuste winter kwamen de Duitsers, die aan de overkant van de Maas lagen regelmatig 's nachts de Maas over en bliezen de kerktorens van Boxmeer, Beugen en Oeffelt op. Tegen de ervaren Duitse commando's konden wij als "burger" met een geweer zonder enige opleiding niet op. Verschillende van onze mensen zijn in de bewuste winter 1944/1945 nog gesneuveld... Aan deze toestand kwam pas een eind toen de Geallieerde troepen in februari 1945 de grote aanval openden op Duitsland. Echter vrij voelden we ons dus pas . Nadien werd ik overgeplaatst naar Mook-Milsbee tec. In verband met bewakingsdiensten, die nodig waren omdat alle bewoners van dorpen en Gennep Oostelijk van de Maas via Duitsland naar, hoofdzakelijk Noord Nederland, waren geëvacueerd. Wij moeste dus die verlaten dorpen en Gennep bewaken. Zo ook de oude spoorbrug over de Maas van Gennep naar Oeffelt. Wat mij altijd is bijgebleven is het afschuwelijke aanzicht als we van Mook naar Milsbeek of Middelaar reden land het 'Broek" , (grote gemeenschappelijke weide) gesneuvelde Geallieerde en Duitse militairen , alsmede omgekomen vee. Pas in het voorjaar 1945 kon door deskundigen een einde gemaakt worden aan deze gruwelijke en nog steeds gevaarlijke situatie : de verschrikkingen van de zware gevechten na 17 september 1944!

Jan Wijers

Een verhaal uit de Duitse bezetting.

In juli 1943 werd ik i.v.m. de Arbeidsinzet opgeroepen voor tewerkstelling in Duitsland. Na eerst uitstel te hebben gekregen, moest ik toch naar Duitsland met de bestemming Strassbourg. Wij moesten in Karlsruhe uit de trein. Ik werd te werk gesteld bij een bakker te Karlsruhe-Ruppurt. Daar werkte reeds een persoon uit Utrecht die later zich aanmeldde voor de S.S.

Bij die bakker waren wij niet gezien , aangezien zijn pleegzoon in Rusland als militair zat en hij ons de schuld gaf omdat wij vrijwillig naar Duitsland waren gegaan hetgeen een leugen was. In die bakkerij eenmaal twee zoveel zout in de deeg gemengd dat alle klanten klaagden . Voor straf moest ik één 's zondags ijs verkopen, maar ik de kinderen te veel ijs en mocht dat ook niet verkopen. Intussen hadden we een vlucht gepland, maar werden door de politie gepakt. Op een zaterdag heeft hij mij ontslagen en gestuurd naar het arbeidsamt in Karlsruhe. Na veel vieren en vijven kwam ik bij vulkaniseerbedrijf te werkgesteld en de slaappleats was een omgebouwd café tot leger met veel jongens uit Den Haag. In dat bedrijf werkte een Duitser en een Fransman uit Reims. Wij moesten daar autobanden vulkaniseren voor het Oostfront. De baas werkte nooit mee, maar was wel anti -Hitler. Hij moest een bepaalde omzet halen zo niet dan werd zijn bedrijf in beslag genomen door het Duitse rijk. Wij hadden daar zelf bonkaarten voor voedsel, dus dat was prima, Eenmaal had ik mijn voet verstuikt en opgenomen in een Russisch maar daar ben ik weggelopen ofschoon zij mijn paspoort hadden. Op een gegeven moment kon ik terug naar huis aangezien mijn moeder bakkerseczeem had maar moest wel zorgen voor een plaatsvervanger. Ik verdiende daar 28 DM in de week. Eindelijk had mijn vader een plaatsvervanger gevonden, die getrouwd was en terug moest naar Essen. Hij zou 32 mark in de maand gaan verdienen. Daarbij kwam hij een zuster had die verkering had met een foute politieagent en haar vader was ook pro Duits. Die vervanger was het er met het salaris niet eens en nam dat niet. Toen werd ik op een dag door twee zwarte politieagenten opgehaald en in een cel gezet in Veemarktstraat, alwaar een politiebureau was .In de loop van de morgen kon ik weer naar huis, maar vertrouwde het niet en ben bij een vriend ondergedoken. Op een morgen wilden ze mij weer ophalen door 5 agenten maar ik was er niet. Ze dreigden mijn vader met arrestatie als ik mij niet zou melden. Toen ben ik met mijn vader naar Velp (Bij Arnhem) gegaan bij een oom die zelf onderduiker was en 5 radio's in huis had. Hij is later

opgepakt en ingesloten in Arnhem, maar ook weer vrij gekomen door een Duitse rechter die hij kende van voor de oorlog aangezien daar zaken mee deed. Nadat ik uiteindelijk een Ausweis had gekregen heb ik geen last meer gehad. Na de oorlog werkte de vader van mijn plaatsvervanger bij de geallieerden en heb dat gemeld. Na onderzoek is die man toen ontslagen, In Den Bosch ook nog een ex.-N.S.B.ers uit de buurt laten oppakken door de MP van de stoottroepen die man zag ik ineens op de markt lopen. Hij was ten tijde van de bevrijding uit Breda gevlucht en dacht natuurlijk in Den Bosch ben ik veilig, maar dat viel tegen.

J. Hofman., Breda

Dankzij de reünie

Toen ik onlangs op de site las dat Kees Ripmeester ons had verlaten, schreef ik Marianne, dat dit weer herinneringen bij mij wakker riep aan een speciale gebeurtenis welke zo'n twintig jaar geleden voorviel. Zij verzocht mij hiervan een verhaal te maken voor sepatooeroesak.nl.

Ik ben daarvoor gaan grasduinen in mijn geheugen, zo gaat dat op onze leeftijd, en probeer het nu zo goed mogelijk te verwoorden onder de titel:

Dankzij de reünie

Het moet in de zomer van 1987 zijn geweest, dat Bertus (sgt.maj.) Manjé werd begraven. We waren destijds met zo'n 10 jongens bij 2-6 uit dezelfde gemeente afkomstig en vijf er van woonden er toen nog steeds. Ik zat in de kerk driftig rond te kijken, maar ze lieten allemaal verstek gaan. Ik vertelde dit voorval aan mijn zoon Peter, enkele maanden later, toen ik hem in alle vroegte met zijn gezin naar Schiphol reed. Ze waren met Europees verlof geweest en vlogen terug naar Hong Kong. "als zulke zaken je, na al die tijd, nog steeds mateloos irriteren, zei mijn zoon, waarom begin je dan geen reünie "? En hij liet er op volgen : "Volgend jaar zijn jullie 40 jaar terug van weggeweest, iedereen zowat in de vut of met pensioen, kinderen de deur uit, tijd te over, opkomst verzekerd "! Ik heb zijn enthousiasme toen beteugeld door hem duidelijk te maken dat het ondoenlijk zou zijn de huidige adressen van de sobats te achterhalen.

Oldebarneveldt

Een week later belde de postbode omdat de enveloppe te dik was voor de brievenbus. Inhoud was de volledige debarcatielijst van de Oldebarneveldt, met als afzender het ministerie van defensie. Zo werd ik vanuit Hong Kong via Den Haag door Peter nog even klemgezet. Voordeel van deze lijst

bleek dat ze alfabetisch, lexicografisch was samengesteld ; nadeel dat er duizenden namen opstonden van diverse onderdelen. Ik begon maar te lezen en voorzichtig kruisjes te zetten. En plotseling hielp mij het voordeel dat ik in de eerste helft van mij Indische tijd foerier ben geweest. Ik moet toen ontelbare appéllijsten hebben gemaakt, waarvan de namen zich onbewust in mijn geheugen hebben verankerd. Zo weet ik nog steeds de namen van Kees Peters, n. CC en van de gebroeders Cats, A.P. en J.H.P. en van Jan Gulickx, J.B.A., enz.

Dit stukje lange termijngeheugen hielp mij meer dan ik had durven hopen. en op de duur had ik, naar mijn idee, de 4e compie zowat compleet. Maar toen !!! Al de adressen waren van 1948 en wie woonden daar nog en waarheen waren de sobats uitgevlogen ? Uiteraard rustte die wetenschap bij de oorspronkelijke gemeentehuizen. Goede raad was duur. Maar is was nu eenmaal aan het karwei begonnen en zat nu op het "point of no return ".Laat ik de rest maar kort maken. Het kostte een half jaar gemeentehuizen bellen en telefoonboeken uitpluizen voordat er structuur in begon te komen. Sommigen bleken zelfs 5 maal verhuisd.....

kippenveld

In de eerste manden was het (om met pim fortuin te spreken) a hell of a job . Maar naarmate de gegevens los kwamen, begonnen ook de reeds opgespoorde sobats, in hun eigen stad of omgeving, in actie te komen. Dat veroorzaakte een stroomversnelling. Inmiddels waren er toch enkele huwelijksproblemen tot volle wasdom gekomen, omdat mijn vrouw (na een half jaar bellen) tot de overtuiging was gekomen dat ik behept was met een nieuw virus wat zij telefonitus placht te noemen. Gelukkig was ik zelf deze fase reeds gepasseerd en koesterde mij behaaglijk aan het feit dat de stemmen van de sobats, in veertig jaar, geen greintje waren veranderd. Ik begon revenuen te plukken en kreeg aangenaam kippenveld ieder keer als ik een sobat voor het eerst aan de lijn kreeg.

afronding

Begin 1988 had ik mijn lijst, op één naam na, gereed. en ik besepte dat het hoog tijd werd deze eenmanszaak op te heffen. Ik benaderde derhalve Jan de Bot en Johan Cats om deel te nemen aan de organisatie en verzocht Johan Nelen (kassier bij de Rabobank) de financiële verantwoording op zich te nemen. (Ik wou me persé van de centen distantieëren, er hoeft er maar één te zijn die zegt "hij zal er wel beter van worden ") Geen risico dus. Resultaat hiervan was dat ik organisatorisch meer armslag kreeg en meer tijdruimte de correspondentie met de sobats aan te gaan.

missing link. Ondertussen frustreerde het mij danig dat er nog steeds één adres ontbrak. We hebben het nu over Rinus Buys. Hij blijkt niet te

traceren. Het irriteerde mij bovenmatig omdat hij ook nog eens een keer uit mijn eigen dorp afkomstig is. Bij al dat gepeins krijg ik plots een brainwave en bel ik nog eens naar Kees Ripmeester. Ik bedacht me n.l., dat Rinus zijn brenheler was geweest, de twee goede maatjes waren en Rinus zelfs met de zuster van Kees correspondeerde. Klopt, zei Kees, niet alleen mijn maatje, hij is zelfs mijn zwager geworden. Helaas heeft dat huwelijk maar enkele maanden geduurd en sindsdien hebben mijn zuster en ik hem uit het oog verloren en nooit meer iets van hem vernomen.

locatie

Ondertussen moesten de voorbereidingen wel verder gaan. Johan Cats was al druk met zijn reclameborden van Djempol in de weer. Betreffende de zaak waar de bijeenkomst zich zou moeten afspelen was ik van start af aan van één ding zeker. Niet in een grauwe kantine van een of ander vooroorlogse kazerne. Vloerbedekking en geen trottoirtegels, moderne toiletpartijen en geen pispak, serveersters en geen messbedienden.

Bloemetje op de tafels en gemakkelijk stoelen, kortom het comfort wat oudere sobats en hun dames toekomt. Restaurant v. d Valk bleek dat allemaal in zijn portefeuille te hebben. De onderhandelingen liepen dan ook gladjes. Boven verwachting eigenlijk, want toen ik met mijn uitgebreide rijsttafel (met aankleding) op de proppen kwam, bleek men voor die gelegenheden een Indisch echtpaar, oproepbaar, achter de hand te hebben. Nu waren we zo goed als startklaar. Zoon Peter (weer met verlof) had voor elke sobat een naambadge laten maken, want zei hij, misschien vinden ze het wel gênant elkaar naar 40 jaar niet meteen te herkennen en dan is een blik op het badge een uitkomst.

laatste schap over de dam

Met nog enkele dagen te gaan belde Kees Ripmeester plot weer op. Er was hem nog iets te binnen geschoten. Jaren geleden had hij via via eens gehoord dat Rinus vertegenwoordiger zou zijn geworden voor Douwe Egberts in België. Of ik daar iets aan had. En Hoe. Een telefoontje naar Joure in Friesland bracht mij in contact met personeelszaken. Daar werd de map met gepensioneerden voor de dag gehaald en weer vijf minuten later had ik Rinus in België zelf aan de lijn. Dat was het laatste kippenveld. De cirkel was rond.

De reünie werd een éclatant succes. Zo'n emotioneel weerzien na veertig jaar slaat gewoon alles. Is ook nooit meer te evenaren. (You 'll never get a second chance to make the first impression) . Een dag met een goud randje Ik bewaar nog steeds stapels brieven met waarderende teksten.

Er is ook een videofilm van en elke keer als de camera de zaal in zwaait, zie je Rinus en Kees (de ex-zwagers) in diep gesprek. Ik dacht nog die

hebben heel wat bij te parten....

Middels een enquêteformulier werd besloten de reünie na twee jaar (1990) te herhalen. Aldus geschiedde. Rinus was toen ook weer van de partij, maar bleek niet helemaal in orde, Geregeld gingen hij en zijn vrouw buiten lopen. Meteen na afloop van de bijeenkomst kreeg ik een verzoek van Cor Farla en Ger van Gils om een appellijst van onze compie op te sturen, want men wilde ook in Bataljonsverband beginnen. Inmiddels waren wij sinds'88 al 17 sobats verloren en we begonnen ons te realiseren, dat we in bataljonsverband een langere adem zouden hebben.

Na ampele overweging besloten we dan ook een fusie met Breda aan te gaan. Ook het restant kasgeld droegen we over, echter met de restrictie dat dit zou worden besteed om het Tijgerkrantje weer te laten verschijnen.

Reeds enkel maande later verscheen het eerste exemplaar en het leeft nog.....

Missing link 2

Rinus Buys heeft Breda niet meer gehaald. Enkele maan de na de 2e reünie in Wouw kreeg ik zijn overlijdensbericht. Daar ze niet zover over de grens woonden, vond in Bergen op Zoom de crematie plaats. Toen ik na de dienst in de aula koffie dronk, kwam er een heer naar me toe die mij even apart riep. Hij moest mij nog bedanken, zei hij, dat ik destijds het initiatief had genomen, want dank zij die reünie had hij zijn vader nog twee jaar mogen kennen. Het was n.l. de zoon van Rinus. Ik stond perplex. Toen kwam het verhaal. Toen zijn ouders, na enkele maanden huwelijk scheidden, waren ze zich geen van beiden bewust van een aankomende baby. Ook later, toen Rinus al uit het oog verloren was, bleef dat feit bij hem onbekend. Als in een flits zag ik die videobanden weer waar Kees en Rinus in diep gesprek waren en begreep nu eerst wat een schok deze confrontatie moet hebben teweeggebracht. Meteen na die dag een heeft (oom) Kees een ontmoeting gearrangeerd in een restaurant in Breda en aldaar zag vader Rinus, voor het eerst, zijn veertigjarige zoon !

Door deze climax kan ik na al die jaren nog met genoegdoening terug denken aan een zeer bijzondere reünie en naar een programma "spoorloos "avant la lettre

_____sobat Ad van Hooijdonk_

Vledder, 20-12-07

Tussen de "bedel"brieven en de kerst en nieuwjaarskaarten, ontving ik ook Sepatoe Roesak. 't Is altijd fijn dit blad te ontvangen en zo te genieten van de belevenissen van de oude sobats van 2-RI.. Zelf kwam ik van 2-9 RI

erbij en na de kapotte schoen maakte ik deel uit de Blijvertjes 1-15 RI. In het blad lees ik over de emailgroep. Ik ben niet computerminded en kan ik dan ook niet aan mee doen. Er worden 2 oud collega's van 2-9 RI genoemd nl Clavan en Ros. Beide uit Den Haag.

Ik heb een foto van 17 mei 1946 in East Mapstead. Park XCamp waarop beiden ovwers en nog een Hagenees, geloof ik, en mijn persoontje. Ook aan Menno van de Wetering heb ik goede herinneringen o.a. als mijn slapie in Karanjanjar, Sobats als Cor van Dis, Piet Voogd, Geo v.d. Liefvoord, waarmee ik eerder contact had, leven niet meer. Als VOMI lid bezoek ik alleen de samenkomsten in de buurt. Heb anderhalf jaar doorgebracht in zieken en verpleeghuizen Daardoor nu achter de rollator. Hart. Groeten. De beste wensen van oud 2-6 Chris Scholtens, Scheperskamp 31, 8381 AP Vledder, tel: 0521-3382484

Historische Verzameling

Voor het schenken van stukken kunnen de sobats contact opnemen met de Historische Verzameling op alle dinsdagen vanaf 10.00 u op telnr 0495-462940 of zaken die men wil schenken sturen aan de Historische Verzameling Regiment Limburgse Jagers, Postbus 976, 6000 AZ Weert. Ook kan men zaken meenemen naar de reünie waar onze vertegenwoordiger deze zaken kan aannemen. In dat geval verzoeken we de documenten enz in een envelop met naam en adres te doen om de registratie mogelijk te maken.

Nico Vroom

Jubilea:

Sobat Chris Kessels was afgelopen 11 december 2008 60 jaar getrouwd. Dit is met de familie gevierd tijdens een heel gezellig etentje. Familie Kessels, alsnog een keer van harte gefeliciteerd.

In memoriam

Zij die na de uitgave van ons laatste boekje aan ons bekend gemaakt zijn te ontvallen:

Sobat F.A.J. v.d. Straeten uit Oosterhout
Geboren 21 maart 1921 - overleden 7 november 2006

Sobat A. Klasen uit Dordrecht.
Geboren 31 augustus 1925 - overleden 4 december 2007

Sobat H. Beks uit Eindhoven
Overleden op 5 december 2007

Sobat. N. de Bruijn uit Oeffelt
Geboren 19 april 1912 - overleden 15 december 2007

Sobat J.C.C. Seelen Tilburg
Geboren 22 augustus 1927 - overleden 17 december 2007

Sobat W.P. Beekers uit Breda
Geboren 23 januari 1925 - overleden 14 december 2007

Sobat J.M, van Velthoven uit Den Haag
Geboren 7 oktober 1923 overleden 8 januari 2008

Sobat G. Friesen uit Schaesberg/Landgraaf
Geboren 11 maart 1922 - overleden 19 januari 2008

Sobat C.H.A. Peeters uit Brunssum
Geboren 4 december 1915 - overleden 28 januari 2008

Sobat L.J. Haverkanp uit Victoria Australië.
Geboren op 2 september 1924 – overleden eind januari 2008

Sobat C. Ernest uit Lepelstraat
Overleden op 29 februari 2008

Sobat A. Verhulst uit Waalre.
Geboren op 11 juni 1920 - overleden 9 maart 2008

Indien mogelijk en gewenst hebben wij bij de plechtigheden een afvaardiging van 2-6 RI bereid gevonden om aanwezig te zijn

Wij wensen familie, vrienden en kennissen van deze sobat sterkte met de verwerking van het verlies en tijdens de volgende reünie zullen wij de ons ontvallen sobats tezamen met de gesneuvelden herdenken.

Uitnodiging voor reünie donderdag 8 mei 2008

De reüniecommissie nodigt u uit tot het bijwonen van reünie in de Trip van Zoudtlandkazerne, De Lareyweg 95 te Breda.

Programma:

Datum :	donderdag 8 mei a.s.
Aankomst:	tussen 10.00 en 11.00 uur
Openingswoord	11.00 uur
Dodenherdenking	12.00- 12.30 uur
Na de herdenking worden er tot 14.15uur	is de verkoop loten , borrelen en praatjes
Rijsttafel (uitgebreid)	14.15 uur
loterij	
Einde reünie	16..30 uur
Eigen bijdrage	€ 15,00 per persoon
Bijdrage bus	€ 2,50 per .persoon

Deze bijdrage kunt u storten op Rabobank 108965732 t.n.v. Oudstrijders 2-6 RI.
Wim Veldman, M. de Ruyterstraat 22, 5481 GH Schijndel

Betaling reünie per bank of giro uiterlijk voor 24 april te voldoen

Draagt u ook deze keer weer uw naamplaatje op de reünie.?

Zorgt u er voor dat u een legitimatiebewijs , rijbewijs of paspoort bij u heeft voor de toegang op de kazerne.

Bus Reünie

Ook dit jaar is het weer mogelijk om met de bus naar de reünie te komen. We vertrekken dit jaar vanuit Hoensbroek.

U moet wel even bij het secretariaat opgeven dat u met de bus mee wilt, dan weet de chauffeur hoeveel personen bij welke halte meegaan.

Opstapplaatsen en vertrektijden bus:

06.30uur	Hoensbroek Markt
07.00uur	Maastricht N.S. station
07.30uur	Sittard N.S. station
08.00uur	Roermond NS station
08.30uur	Weert NS station
09.00uur	Eindhoven De Valkmotel bij ingang parkeerplaats bij de slagboom
10.15uur	Trip van Zoudtlandkazerne Breda
16.30uur	Vanuit Breda omgekeerde richting weer naar huis.

Let op indien u gebruik wil maken van de bus, moet u dit kenbaar maken voor 25 april . Na deze datum is niet meer mogelijk om voor de bus te boeken. Dit i.v.m. reserveren van de bus.

Vergeet u zich niet op te geven voor deze reis per bus want de buschauffeur wacht bij iedere stop op aantal door ons opgegeven personen en gaat dan verder.

Inschrijfformulier

Retourneren aan :

Secr.reüniecommissie, Mevr.M. Lankhuizen,Tijmweg 85,
3193 GH Hoogvliet

Ondergetekende:

Naam _____

Adres _____

Postcode en woonplaats _____

Wil met/ zonder echtg / partner / begeleid(st) er aan deze dag deelnemen*)

Naam echtgenote / partner / begeleid(st) er /

_____*)

Hij / Zij staat op volgend dieet: _____

*) Doorhalen wat niet van toepassing is

Datum _____ Handtekening: _____

Eventuele opmerkingen: _____

Voor **de bus** aantal personen en opstapplaats vermelden en € 2,50
per .pers. .extra op bankrekening overmaken met het inschrijfgeld

Aantal Pers.: _____ Opstapplaats: _____

Als u aan de reünie wilt deelnemen, dan moet u het formulier opsturen
naar hierboven vermelde adres.